

lum, reginam, Catharinam virginem, urbem regiam, Carnutes, Tricasses, Rhemos, multasque alias Franciæ vrbes paulò antè fraude patris captas in pignus societatis ei tradidit. Tanto odio Caroli ardebat, vt oblitus cladum suarum perire quàm non perdere ipsum præoptaret, expertamque Anglorum crudelitatem pati, quàm parcere hostibus suis mallet. Inde quasi omnia quæ cogitasset animo, ei licerent, Carolum Lutetiæ voce præconis citandum curat, dièque dicta, cum iudicium arbitrio victorum exerceretur, regno eum non iudicis more, sed fraude ac scelere spoliauit. Et ne quod vel ius vel fas præmitteretur, in Tricassibus, Catharina (nihil detrectante patre, qui nec sui, nec regni, nec mentis compos erat) Anglo nubere cogitur, ea interposita pactione, vt Anglus gener, si socero regi superstes foret, liberius ex Catharina procreati, in regnum Franciæ succederent. Interea Anglus in procuratione regni esset. Iis ita gestis rebus Anglus magno exercitu comparato, bellum gerere: apertè totius Franciæ imperiũ petere, vrbes munitas adire: alias vi, alias metu, aut præmia ostentando à Carolo auertere: plurimas autoritate nominis sui (nam quò se Fortuna, etiam fauor hominũ inclinat) ad defectionem cõpellere. Interiecto deinde tempore, mortuo Carolo sexto, cum hinc captiuitas matris (quæ clausa in tenebris cum mœrore & luctu morte grauiorem vitã exigebat) inde hostium multitudo, hinc in-